

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ – elokuu 2021

KOIRAT NAUTTIVAT KESÄSTÄ

Lämmin heinäkuu alkaa olla takana. Minusta tuntuu, että ilmasto täällä Latviassa on erilainen kuin Suomessa. Täällä tuulee enemmän ja vajaan kilometrin päässä olevalta Riianlahdelta tulee tuulen mukana suolapitoista hengitettävää, joka on terveellistä. Emme kärsi paljon kuumista ilmoista, eikä janokaan haittaa ihmisten ja koirien elämää. Toki koiria varten on vettä aina mukana, mutta sitä ei paljon kulu. Itseäni varten en yleensä ota juotava mukaan, eikä näin korona-aikaan tule käytyä edes kahvilla. Tosin teen koulutusreissuni hyvissä ajoin aamulla ja illalla niin, että ehdin kotiin kymppiuutisille. Koirien päiväoleskelutilat voimme valita auringonkierron mukaan niin, että niiden on mahdollista huilata varjossa. Jotkut koirista kuitenkin tykkäävät maata myös auringonpaisteessa.

Korona rajoittaa koulutusta

Olemme **Zaigan** kanssa olleet työssämme hyvin varovaisia nyt korona-aikana. Koulutusta Riian keskustassa ja julkisissa kulkuneuvoissa emme tee juuri lainkaan. Emme myöskään liiku paikoissa, joissa on paljon ihmisiä. Mikäli tulevalla koirankäyttäjällä on tarpeita kulkea edellä mainituissa olosuhteissa, niin harjoittelemme niissä tarpeen mukaan luovutus- ja täydennyskoulutuksen yhteydessä.

Koirabisnestä ja muita sattumuksia

Nyt korona-aikana ihmiset ovat intoutuneet hankkimaan koiria etätyökavereikseen. Koiranpentuja on hankittu mm. niiden kasvattajilta ja lehti-ilmoitusten perusteella. Ulkomailta tuotetaan maahan ns. kodittomia rescue-koiria, joista osa on rikollisesti pentutehtailtu Suomeen kaupattaviksi. Ostaja huijataan uskomaan, että he tekevät laupiaan teon antamalla kodin vaikkapa Pietarissa heitteille jätetylle hienolle koiralle tai koiranpennulle. Totuus koiran kohdalla voi olla kuitenkin toisenlainen. Se saattaa olla matoja tai muita loisia täynnä, sen loishäädöt ja eläinlääkärintarkastukset suorittamatta, sillä saattaa olla joku haitallinen sairaus tai rakennevika ja kaiken lisäksi vielä väärennetty sukutaulu.

Sekä Zaiga että minä olemme hankkineet muutaman koiran ulkomailta, esimerkiksi Ranskasta, Sveitsistä ja Amerikasta. Koirat olemme hankkineet suoraan kasvattajilta, jotka menettelevät kaupankäynnissä kansainvälisen kenneljärjestön alaisen kotimaansa kenneljärjestön tai muun viranomais tahon ohjeiden mukaisesti. Kasvattajat veloitetaan rekisteröimään koiransa sekä suorittamaan niille vaaditut eläinlääkinnälliset toimenpiteet ennen myyntiä. Ja mikä tärkeintä, ainakin Etelä-Euroopassa vaaditaan koiran ostajalta/omistajalta ns. koiranajokortti, joka on todiste ao. maan vaatimuksista koiran omistamiseksi. Esimerkki Saksasta: koiranajokortin haltija saa erityisen koirakurssin käytyään pitää koiraansa vapaana Berliinissä - ehkä

muuallakin Saksassa. Kortti on todiste siitä, ettei koira aiheuta häiriötä ympäristölleen.

Muutaman kerran olen tavannut Suomessakin opaskoiran perässä kulkiessani koirakansalaisen, jollaista en soisi ihmisten ilmoilla olevan olemassa. Kysymys on terrierityyppisestä tappelukoirasta, joka herättää pelkoa ihmisissä ja meidän leikatuissa opaskoirissakin. Myös täällä Baltiassa on pihavahteina samankaltaisia paimenkoiria, joilta on jo pentuna leikattu korvalehdet pois. Joskus on sitten tilanteita, jolloin lauhkea labradori ei uskalla mennä tällaisen koiran ohi, vaikka välissä on vahva aita.

Kerran Riiassa oltiin kouluttamassa ja hädin tuskin päästiin erään pihavahtikoiran ohi. Käännyttiin eräästä kulmasta oikealle ja vastassa oli vielä pahempi mörkö: isokokoinen peltinen roskasäiliö. Säiliön kansimekanismi oli saranoitu laatikon päätyihin ja koirani luuli akselipäistä tummaa säiliötä varmaan ”yksisilmäiseksi hirviöksi”. Auta armias, jos pönttö olisi vielä liikahtanut! Ohi kuitenkin päästiin ja onneksi yksisilmäiset roskikset on nykyään korvattu muovisilla silmättömillä laatikoilla.

Juha Herttuainen